

Вожделѣнно али рози  
Като огневе пламтятъ,  
Въ небеса съ стѣла <sup>на</sup> кристални  
Росни лилии стрѣлятъ.

И звѣзди отъ небесата,  
Взрѣни съ страстни си очи,  
Лѣятъ въ лилейнитѣ чашки  
Влюбенитѣ си лучи.

Та и ние съ тебе, дѣте,  
Сѣкашъ ли сме други вечъ. . . .  
Вижъ: огневе, злато, свила  
Грѣятъ близо и далечъ.

Въ замкъ се хижата прѣвърна,  
Въ него си принцеса ти!  
Колко рицари и дами!  
О, какъ всичко грѣй, блѣсти!

Всичко мое — ти и замкътъ!  
Пиръ вѣнчаленъ давамъ азъ:  
Славословятъ мойта младостъ  
Гръмъ литавренъ тржбенъ гласъ.